

Publicerad 2018-01-16 13:55 av Maria Thunholm

Varför fascineras jag av dig, kära död?

Jag undrar varför du kommer med dina ömma viskningar,
varför du är den som ger mig lösningen?

Fast lösningen är inte att ge upp,
du vet det mycket väl,
ändå så föreslår du att det är lösningen.

Jag vet att du vill mig väl,
fast jag undrar om du är Döden,
emellanåt så har jag känslan av att du är någon annan.

För Döden vandrar med mig sen födseln,
det är oundvikligt med hans närvaro,
han har varit närvarande när jag var långt borta.

Morfar, du ryckte honom ifrån mig,
fast ärligt talat havets bris får mig att känna hans närvaro,
blunda och sätta mig ner för att känna havets salta lukt.

Min barndomsvän, honom tog du med,
han som var den bror jag behövde i min svåra tid,
han var farligt nära dig och du tog honom.

Min bror, jag pratade med honom i telefon,
ett par dagar senare kom telefonsamtalet jag fruktade,
jag var helt tom inombords en lång tid efter det.

Farmor, hon som betydde så mycket för mig,
hon som fick mig att bli nyfiken på min omgivning,
jag är som hon var när hon var ung.

Jag vet att du andas i min nacke i detta nu,
att du viskar till mig att det finns inget slut,
men föga tröstar det mig då jag känner av dig.

Men frågan lyder; varför fascineras jag av dig, kära död?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maria Thunholm med Poeter.se id #33398 innehar upphovsrätten